

Така мислѣйки архангелъ Гаврийлъ, пристигна най-сетнѣ при Бога. Богъ пакъ го попита :

— Е, какво има, Гаврииле?

— Все както си бѣше, Господи.

— Ами твоя добъръ каменаръ?

— Виноватъ, Господи! . . .

— Ами когато ти казвахъ Азъ, че той е добъръ, защото е бѣденъ?

— Виноватъ, Господи! . . .

Тогава Господъ прости Гавриила, а на Ивана Каменарьтъ отнѣ богатствата и го направи пакъ бѣденъ.

Отпослѣ до самата си смъртъ дѣдо Иванъ дѣлаше камъни и се печеше цѣлъ день, като гущеръ на слънцето.

Е. Спространовъ.

Малката Марийка.

 ивѣло нѣвга едно момиче на име Марийка; и майка ѝ и баща ѝ умрѣли. Малката сиротица прибралъ при себе си единъ лошъ човѣкъ. Марийка била трудолюбива и работна. Трудила се тя отъ сутринъ до вечеръ, нѣ пакъ често ѝ се каралъ стареца и за нищо и никакво неприлично ѝ хокалъ. Тя всичко търпѣла, защото нѣмала никого, гдѣ да се оплаче и да поиска неговата помощъ.

Една нощъ спала тя въ стаята си. Срѣдъ нощъ пробудила се. Въ стаята ѝ било свѣтло като денъ. Бѣлия мѣсець залѣлъ съ своята свѣтлина цѣлото ѝ легло. Тя захванъла да се оплаква на мѣсечината и свършила така: